

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa M. R.

przeciwko J. B., I. B. i E. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 grudnia 2011 r.,

na skutek skargi powoda

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 sierpnia 2010 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 1200 (tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych wniesieniem skargi.**

Uzasadnienie

Powód złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 19 sierpnia 2010 r. Wyrok ten zaskarżył w całości, przytoczył podstawy skargi i jej uzasadnienie, wskazał przepisy prawa procesowego i materialnego, z którymi wyrok jest niezgodny (i szeroko to uzasadnił). Stwierdził także, że brak podstaw do wznowienia postępowania zakończonego kwestionowanym wyrokiem i od tego wyroku nie przysługuje skarga kasacyjna. W ocenie skarżącego, istniały zatem uzasadnione podstawy do stwierdzenia niezgodności z prawem wskazanego wyroku w świetle art. 424¹ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji (art. 424¹ § 1 k.p.c.) stanowi szczególny środek zaskarżenia zmierzający do uzyskania odpowiedniego prejudykatu w sądowym postępowaniu cywilnym. Powinna ona zawierać m.in. wymagania przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c. Brak jednego z tych wymogów (tzw. konstrukcyjnych elementów skargi) powoduje jej odrzucenie jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

W treści skargi (w jej części wstępnej i uzasadnieniu) skarżący wskazuje wprawdzie na zasadnicze, formalne wymogi skargi, brak tu jednak wyroku poświęconego uprawdopodobnieniu szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, objętego skargą (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W judykaturze Sądu Najwyższego eksponuje się nie tylko podstawowy charakter tego wymogu (skoro wydany w wyniku postępowania zainicjowanego wniesieniem skargi wyrok miałby pełnić funkcję prejudykatu), ale także - wskazuje się na jego zasadnicze elementy. Nie może być to jedynie powołanie się skarżącego na szkodę przyszłą lub hipotetyczną (np. postanowienie z dnia 29 marca 2011 r., IV CNP 115/10, niepubl.; tamże też inne orzeczenia). Dla spełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wystarczy samo ogólne stwierdzenie, że wydanie zaskarżonego orzeczenia spowodowało wyrządzenie szkody stronie postępowania cywilnego (np. postanowienie z dnia 17 sierpnia 2010 r., I CNP 35/10, niepubl.), nawet jeżeli

takie stwierdzenie nie pojawia się wprost w treści skargi, lecz może wynikać z ogólnego kontekstu wywodów zamieszczonych w skardze. Uprawdopodobnienie szkody powinno zachować walor wiarygodności w świetle logiki i doświadczenia życiowego, konieczne jest nadto wykazanie czasu powstania szkody jej postaci oraz związku przyczynowego między wystąpieniem uszczerbku a wydaniem kwestionowanego orzeczenia (zob. np. postanowienie z dnia 19 listopada 2010 r., III CNP 44/10, niepubl.); postanowienie z dnia 7 kwietnia 2010 r., II BP 15/09, niepubl.).

Brak w skardze powoda koniecznego wymogu wskazanego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. i ujęcia go w odpowiedni, wskazany wywód prawny, powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., 108 § 1 k.p.c.; §§ 6,12 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz w zw. z art. 424¹² k.p.c.